

det ved en Betragtning, som den, at der kun skulde være yderst faa Bestemmelser i det foreliggende Lovudkast, om hvis Fortolkning der kunde være Spørgsmaal, og at Bestemmelserne vare affattede saa klart, at der ikke kunde være Tvivl om deres Forstaaelse. Jeg skal dertil bemærke, at jeg troer, det ligger udenfor baade den ærede Rigsdagsmands og mine Evner at kunne sige forud, hvilke Fortolkningstvivl der kunne reises med Hensyn til denne Lov. Derfor som den ærede Rigsdagsmand kjendte alle de forskjellige Tilfælde, i hvilke der er reist Tvivl om Forstaaelsen af saadanne Love, og seet den overordentlige Skarpsindighed, der er bleven gjort gjældende — jeg maa sige ogsaa fra Finantsministerens og Indenrigsministerens Side —, vilde han maastee i den Henseende være af en anden Mening; men i ethvert Fald forekommer det mig, at der netop, hvis Bestemmelserne ere saa faa og saa klare, som der siges, ikke er nogen Grund til at optage en saadan Bestemmelse i Loven, thi der er da ingen Fare for, at Spørgsmaal skulle komme for Domstolene, og heller ingen Fare for, at Domstolene ikke skulle kunne see det, som er klart for andre Menneffer. — Den ærede Rigsdagsmand bemærkede endvidere, at det maatte ansees som en Kjendsgjerning, at Finantsministeren var tilbøielig til at holde paa Embedsmændene, saa at en saadan Bestemmelse var netop i deres Favør. Jeg maa herved bemærke, at det er en urigtig Forudsætning, hvorfra det ærede Medlem her gaar ud; der har i flere Tilfælde, som jeg har kjendt, netop fra Finantsministerens Side været anvendt næsten Skarpsindighed for at udfinde en Fortolkning, hvorefter Embedsmændene bleve ringere stillede, og det forekommer mig høist naturligt, at det er saa, thi Finantsministeren er naturlig stillet som Vogter af Statskassens Tærv; han er netop den ene Part i Sagen, og skal paasee Statskassens Tærv; det er hans Pligt og hans Ret. Det har derfor ogsaa i mange Tilfælde viist sig, at der har været Uoverensstemmelse imellem Finantsministeren og de særlige Ministre, navnlig Justitsministeren, der har holdt paa den Forstaaelse, som mere var i Embedsmændenes Favør, og som var nærmere overensstemmende med den egentlige doktrinære

Fortolkning af Loven. Jeg troer saaledes ikke, at Erfaringen taler for, at Finantsministeren er tilbøielig til at holde paa Embedsmændenes Ret. Men selv om saa var, forandres derved Intet, thi det er ikke saameget den reelle Side af Sagen, der ankes over, som det er selve Principet, det Princip, at en Klasse af Embedsmænd skal undbringes Afgangen til ved Domstolene at faae afgjort de Spørgsmaal angaaende deres Rettigheder, som reises — hvilket derhos bliver endnu værre ved den Motivering, som fra flere Sider er givet deraf, og som forekommer mig i højeste Grad at være stridende mod den Dpfattelse, som bør være tilstede med Hensyn til Domstolene. — Forfaavidt der endelig endnu har været reist Spørgsmaal om, hvorvidt det var noget Mere eller Mindre end det, der staaer i Loven af 19de Februar 1861 § 7, da er det vistnok ogsaa af den ærede Ordfører selv indrømmet, at det var en urigtig Forudsætning, han gik ud fra, naar han troede, at det var det Samme, som stod der. Men antager man, at det er det Samme, eller væsentlig det Samme, som staaer der, er der saameget mindre Grund til at antage denne § 35, thi da vil det allerede følge af § 1, hvorefter de almindelige Bestemmelser i Loven af 19de Februar 1861 § 4 til 8 skulle komme til Anvendelse ogsaa for den største Deel af de i denne Lov omhandlede Embedsmænd.

Fischer: Jeg har ventet med Bængsel paa, at de ærede Medlemmer, som have talt om § 35, skulde være komne ind paa at drøfte, i hvilket Forhold denne Paragrafs Optagelse i Lovudkastet maatte sættes til Grundlovens Hovedbestemmelse angaaende alle finantsielle Spørgsmaal, nemlig at ingen Udbetaling kan finde Sted uden ifølge Finantsloven. Den ærede Taler, som først havde Ordet mod § 35, anstrengte sig, og det i Sandhed ikke saa ganske lidt, for at finde Udtryk, som vare stærke nok til at betegne denne Paragrafs Fordærvelighed og Forkastelighed. Denne Paragraf skulde gjøre Embedsmændene, reent ud sagt, retløse; men jeg troer dog, at naar det ærede Medlem overveier sine Ord lidt nøiere, vil han ikke have dem forstaaede ganske efter Bogstaven, thi det er dog vel i alt Fald ikke i alle Punkter, at